

βροντούρα ή, Τσακων. βροντούρα Τσακων.

Έκ τοῦ οὐσ. βροντή και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

1) Βέμβιξ, στρόμβος: Γιουρίζου σὰν βροντούρα. Συνών. ιδ. ἐν λ. βρονταλίδα 2. 2) Ἐπιρρηματ. ταχέως: Ἐξάτδε βροντούρα (ἐπῆγε γρήγορα).

* **βροντούρισμα** τό, βροντούρισμα Τσακων.

Έκ τοῦ ρ. *βροντουρίζω.

Ἀπόρριψις ὀρμητικῆ: Ἄ' ἐδοῦτ' ἔνα βροντούρισμα τὸ' ἐρέστε τὸν πόρε (τοῦ ἔδωσε ἕνα πέταγμα και εὐρέθη εἰς τὴν πόρταν).

* **βροντουριστός** ἐπίθ. βροντουριστέ ὁ, Τσακων.

Έκ τοῦ ρ. βροντουρίζω.

Ἡ ὀρμητικῆ ἀπόρριψις: Ἄ' ἐδοῦτ' ἔνα βροντουριστέ τὸ' ἐρέστε τὰν ἄβα ἄκρα (τοῦ ἔδωσε ἕνα πέταγμα κ' εὐρέθη εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν).

βροντόφωνα ἐπίρρ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 13 ITυπάλδ. Ποιήμ. 63 ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 62 Ἀσάλ. Ζωή 173—Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. βροντόφωνος.

Με ἰσχυράν, με βροντώδη φωνήν: Ποιήμ.

Χασάν, Χασάν, σκύλλε Χασάν, βροντόφωνα τὸν κρᾶζει, ἐνῶ τὸ μαῦρο του σπαθὶ τραμαχτικὰ τινάζει

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

Ἀντήχησε 'ς τὸ Βόσπορο θανατερὴ φοβέρα

και κάθε γῆς Ἑλληνικῆ βροντόφωνα ἀποκρίθη

ITυπάλδ. ἐνθ' ἄν.

Κ' ἐγὼ μὲν μέρα ν' ἀκουστῶ βροντόφωνα 'ς τὴν Πνύκα ἀστροπελέκι 'ς τοὺς κακοὺς και με τοὺς φιλοσόφους

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην. 62.

βροντόφωνος ἐπίθ. ΓΣουρῆ Ἀπαντ. 2,273 ΦΠανᾶ Λυρικ. 118 ΔΒαλαωρ. Ἔργα 3,83 Δ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,255—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Ἐλευθερουδ. Πρω.Δημητρ. βροντόφουνους Εὔβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) βροτόφωνος Πάρ. Πελοπν. (Μάν) βροντοφῶνος ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,83.

Έκ τῶν οὐσ. βροντή και φωνή. Ἡ λ. και παρὰ Σομ.

Ὁ ἔχων βροντώδη φωνήν, βαρεῖαν και ἡχηράν ἐνθ' ἄν.: Εἶναι μὴ βροτόφωνα γυναικα Πελοπν. (Μάν) Βροτόφωνος ψάλτης Πάρ. Ἔνα ἀνάκρυσμα βροντόφωνο πετάχτηκε ἀπὸ τὰ στήθηα τους Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' ἕνα Τιτᾶνα ὅταν θὰ ἰδῆς μέσ' τῶν Μουσῶν τὸν κῆπο, σὰν Ταξιάρχης νὰ κρατῇ βροντόφωνα φλογέρα

ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.

Δὲν θὰ σείσῃ τὸν ἀγέρα με βροντόφωνα λαλιά, δαλαλῶντας τὴν ἐλαϊά

ΓΣουρῆς ἐνθ' ἄν.

Λαλοῦν φλογέρες Γύφτικες, ἀκούονται τραγούδια, και βροντοφῶνα τύμπανα και θόρυβος και γέλια

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. βροντερόηχος.

βροντοφωνῶ ΙΔραγούμ. Ἑλληνισμ. και Ἑλλην. 88 ΓΞενοπουλ. Ἀναδυομέν. 110—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. βροντόφωνος.

Φωνάζω, ὁμιλῶ βροντωδῶς ἐνθ' ἄν.: Νὰ τὸ βροντοφωνήσῃ σ' Εὐρώπες και σὲ Τουρκίες ΙΔραγούμ. ἐνθ' ἄν. Τὸ βροντοφωνοῦσαν με νόημα ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. βροντωφωναζώ. Πβ. βροντολαλῶ.

βροντύλλι τό, Ρόδ.

Έκ τοῦ οὐσ. βροντή και τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ.

-ύλλι, δι' ἣν ιδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 51 (1941) 120 κέξ.

1) Βρονταλίδι 1, ὁ ιδ. 2) Κωδωνίσκος τοῦ μανδύου τῶν ἀρχιερέων.

βροντῶ κοιν. και Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καλπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) βροντάω κοιν. και Καλαβρ. (Μπόβ.) βροντάου Πελοπν. (Πυλ.) βροντῶ βόρ. ἰδιώμ. βροντάου βόρ. ἰδιώμ. βροδῶ πολλαχ. βρονδῶ πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. βροδοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) βροντοῦ Τσακων. βρονδῶ Σαμοθρ. ἀβροντάω Ἡπ. σβροντῶ Θράκ. (Μέτρ.) σβροντάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) φροντῶ Κύπρ. βροντίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ. βροντίζου Θράκ. (Ἀνδριανούπ.) σβροντίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μετοχ. βροντημ-μένος Ἀπουλ. βροντισμένος Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ.) βροντ'σμένους Εὔβ. (Ἀκρ.) βροντιγμένος Μακεδ. (Βογατσ.)

Τὸ ἀρχ. βροντῶ.

Α) Ἀμτβ. 1) Παράγω βροντήν, συνήθως κατὰ τρίτον πρόσωπ. μετὰ τοῦ ἀστράφτω, ὁ ιδ., κοιν. και Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καλπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀστράφτει και βροντῇ κοιν. Ἔστραψεν και ἐβρόντεσεν Τραπ. Βρόδα βρόδα νὰ βρέξῃ θέλει Κεφαλλ.—Λεξ. Πρω. || Φρ. Ἄλλες 'στράφτει κι ἄλλες βροντάει (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀστάτου) Ἰνέπ. Ἔστραψι κι βρόντησι (ἐπὶ τοῦ σφόδρα ὀργισθέντος) Θράκ. (Ἀνδριανούπ.) Ἐβρόδα και κατέβαινε (ἐπὶ ἀπροόπτου γεγονότος προκαλοῦντος ἐκπληξιν) Κρήτ. || Παροιμ. Πέρα βρέχει τὸ ἄλλο βρονδᾷ (ἐπὶ ἀδιαφοροῦντος) Λέσβ.

Ὅπου ἀστράφτει φαίνεται κι ὅπου βροντᾷ 'γροικεῖται (οὐδὲν κρυπτόν) Σίφν.

Ἄ δὲν ἀστράφτη, δὲ βροδᾷ κι ἄ δὲ βροδᾷ, δὲ βρέχει (ἄνευ αἰτίας οὐδὲν συμβαίνει) Λευκ. || Ἀσμ.

Ἐγὼ, πουλλὶ μου, σ' ἀγαπῶ και Κύριος κατέχει, αὐτὸς π' ἀστράφτει και βροδᾷ και συννεφίᾳ και βρέχει Κρήτ.

Κᾶπου 'στραφτεῖ, κᾶπου βροντεῖ, κᾶπου χαλάζι ρίβκει, κᾶπου ἐθέλησε ὁ Πλάστης μας τὸν κόσμον του νὰ κλύσῃ (στραφτεῖ ἀντὶ 'στράφτει διὰ τὸ μέτρον) Κύπρ.

Ἔστραψεν ἡ ἀνατολὴ τὸ' ἐφρόντησεν ἡ δύση αὐτόθ.

Βλέπει τὴ Μάλτα και βροδᾷ, τὴ Μπαρμπαρῶ κι ἀστράφτει Πάρ.

Τῶρ' ἀστράβκω τῶαι καύκω σε, βροντῶ τῶαι καταλγῶ σε, σηκών-νω τῶαι τὸν ἄνεμον τῶαι παίρνω τὸν σταχτόν σου Κύπρ. Συνών. βροντάζω, μπουμπουνίζω. β) Κατὰ γ' πρόσωπ. ἀρχίζει νὰ χειμωνιάζῃ Μύκ. 2) Παράγω ἰσχυρὸν βρόντον, ἡχῶ ἰσχυρῶς κοιν. και Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Τὸ κανόνι—τὸ τουφέκι βροντᾷ. Βροντῶ 'ς τὴν πόρτα ἢ τὴν πόρτα (κτυπῶ δυνατὰ) κοιν. Βροντοῦν τὰ σίδερα Μακεδ. (Κοζ.) Τ' ὀρμάν' βροντᾷ Κερασ. Τὸ νερὸ βροντᾷ Κρήτ. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ βροντάει εἰς; Ἡπ. (Ζαγόρ.) Φύλαγε σὺ νὰ βροδήξ' τὸ πρᾶμα και τότε θὰ πάρ'ς χαδάρ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Βροντοῦσε δυνατὰ 'ς τὸ λιθόστρωτο τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλόγων ΙΔραγούμ. Μαρτύρ. Αἶμα 51. Τὰ τροκάνγα μου βροβάθησαν, πᾶ δὲ βροντᾶνε Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,236.

|| Φρ. Βροντᾷ ἡ τσέπη του (ἔχει χρήματα) σύννηθ. Βρονδάει ἡ τσακανίκους (ἀφθονεῖ τὸ χρήμα) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐβρόντεσεν ἀπάν'-ι-μ' (ἐβρόντησεν ἐπάνω μου, μοῦ ἐπετέθη διὰ φωνῶν, λοιδοριῶν, ὕβρεων κττ.) Χαλδ. || Παροιμ.

Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα | ὅσο θέλεις βρόντα

(οἰαδήποτε παρακίνησις εἶναι ματαιία πρὸς τοὺς μὴ ἐν-
διαφερομένους διὰ τι)

Βροντᾶν οὐλα τὰ σίδερα, βροντάει κ' ἡ σακκοράφα
(ἐπὶ ἀγενῶν προσπαθούτων νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἀνωτέ-
ρους των) Πελοπν. (Κυνουρ.)

Κολοκύθια τὰ 'χ' ἡ 'Αρχοντοῦ κ' ἂν βροντοῦν κ' ἂν
[δὲ βροντοῦν
(ἐνν. τὰ κουδούνια της, ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰς
ἐναντίον του κατακρίσεις τῶν ἄλλων) αὐτόθ.

Ὡς πότε νὰ 'σ' ἀνύπαντρη γὰ νὰ βροντᾷ ἡ ποδῶ σου;
νὰ 'παντρευτῇς, νὰ γγαστρωθῇς, νὰ 'δῶ τῇ λεβεντιά σου
(διὰ τοὺς ἐν ἐλευθερίᾳ ζῶντας καὶ καταχρωμένους αὐτήν)
ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 243.

Στραβὸς βελόνα γύρευε ἔξω 'ς τὸν ἀχερωῶνα,
κ' ἕνας κουφὸς τοῦ ἔλεγε κάτω πάει βροντῶντα
(ἐπὶ τῶν ἐκφερόντων γνώμην δι' ὑποθέσεις, διὰ τὰς ὁποίας
εἶναι ἀνίκανοι) Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Μὴ χτυπάτε, μὴ βροντᾶτε, μὴ σκεπαροπελεκαῖτε,
τ' Ἀφεντούλ' ὁ 'ἐν κοιμᾶται μὲ τ' ἀγὰ τῇ θεατέραν
(ἐν=υῖος) Ἰμερ.

Κούγου τὰ πεῦκα πῶς βροντοῦν κὶ τοῖς οὐξυγὲς πῶς
[βάζουν,
'κούγου κὶ τὰ κλειφτόπουλλα πῶς σκούζουν, πῶς φω-
[νάζουν
Μακεδ. (Σνίχ.)

Ἄσ' το δὸ μύλο νὰ βροδᾷ καὶ τὸ νερὸ κ' ἄς τρέχῃ,
ἄσ' το δὸ νερὸ νὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ διάφορο δὲν ἔχει
Κρήτ.

Νύφη, βροντοῦν τ' ἀσήμια σου καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρως
Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἀκούν τὸ μπέη κ' ἔρχεται, βροντάει τ' ἄλογό του,
βγαίνει μπροστὰ τὸν καρτερεῖ, μπροστὰ τὸν περιμένει
Πελοπν. (Καμάρ.)

Ὁ οὐρανὸς συγκόπτηκε καὶ καταγῆς βροδεῖται
Α.Ρουμελ. (Καρ.)

Πέφτει τ' ἀνθη κάτου κ' εἰς τὴν γῆς βροντίζει
κὶ τὴν ἀγαπημένην του τὴν κακουρραγίζει
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Ποίημ.

Τῆς καρδίας κτυπίες βροντᾶνε
μέσ' 'ς τὰ στήθηα τους ἀργά
ΔΣολωμ. 13 β) Ἀντιχῶ σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σούρμ.
Τραπ.): Βροντάει τὸ σπῖτι ἀπὸ τὸ γλέντι—τὰ τραγούδια κτ.
σύνηθ. Βροντοῦν τὰ ἐγκλησίας (ἀντιχοῦν οἱ ναοὶ ἐκ τῶν
κωδωνοκρουσιῶν) Τραπ. Ἐσφύθεν τὸ κανόνιν κ' ὁ κόσμος
ἐβρόντεσεν Σούρμ. || Ποίημ.

Τὸ δῶμα τ' ὀλομόναχο | βροντοῦσε ἀπὸ τραγούδια
ΔΣολωμ. 210. 3) Κραυγάζω, φωνάζω Πόντ. (Ὁφ.
Χαλδ.): Ἄσ' σὴ χολὴν ἀτ' ἐβρόντεσε ὁ τῶρι μ' (ἐκράυγα-
σεν ὠργισμένος) Ὁφ. || Φρ. Ἐβρόντεσεν κ' ἔρται (ἐπὶ ἀν-
θρώπου τοῦ ὁποίου ἡ προσέλευσις γίνεται θορυβωδῶς)
Χαλδ. 4) Κρημνίζομαι μετὰ πατάγου Τσακων: Ὁ τοῖχο
ἐνὶ βροντοῦ (ὁ τοῖχος κρημνίζεται) || Φρ. Ἐβροντάτος ὁ τοῖχος
(διελύθη τὸ συνοικέσιον). 5) Διαρρηγνύομαι, σχίζομαι,
ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κροτῶ ἐν διαρρήξει Κρήτ. (Σέλιν.):
Ἐβρόδῃξε τὸ δοκάρη. 6) Ἐνεργ. καὶ μέσ. προσκρούω,
σκοντάπτω μετὰ κρότου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Κεφαλλ.
Κίμωλ.: Ἐβρόδῃσε σὲ μία πέτρα κ' ἔπεσε κάτου Κίτ.
Μάν. Βροντῶ καὶ πάω 'κεῖ πέρα (πάω πέρα = πίπτω) Κί-
μωλ. Βροδεῖσαι σὰ στραβὸς Κεφαλλ. 7) Ἐνεργ. καὶ μέσ.
προσβάλλομαι ὑπὸ νόσου Θεσσ. (Περιβόλ.) Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Μεγαλόπ.) Στερελλ. (Δεσφ.): Βροντεῖται ὁ Γιάννης
Μεγαλόπ. Βρόντηξε ἡ μπατάκα μὲ τὰ πολλὰ νερὰ (προσε-

βλήθη ὑπὸ νόσου, κατεστράφη) Βούρβουρ. Βρόντηξε τὸ
κουκούλλι (ἀρρώστησε ὁ μεταξοσκώληξ) αὐτόθ.

Β) Μετβ. 1) Κρούων τι προκαλῶ βρόντον, κτυπῶ
τι δυνατὰ κοιν. καὶ Πόντ.: Βροντῶ τὴν πόρτα κοιν. Βροντῶ
τὴν καμπάνα πολλαχ. Μὴ βροντᾷς τὸ πόδι, γιὰτὶ βροντῶ
τὸ σπαθί μου καὶ σοῦ κόβω τὸ κεφάλι Γέρο-Κολοκοτρ. 134.
|| Φρ. Τὸ βρόντησε (ἐνν. τὸ κανόνι, ἐπὶ χρεωκοπήσαντος
ἐμπόρου) κοιν. Τὸ βρόντησε (ἐνν. τὸ γεγονός, προέβη εἰς
τόλμημα ἢ διελάλησε τὸ μυστικόν) Λεξ. Ἐλευθερουδ.
Δημητρ. Βρόντα τα (ἐνν. τὰ χρήματα, δηλ. πλήρωνε) σύ-
νηθ. Βρόδα μου νὰ σοῦ βροδῶ (δηλ. κατάβαλε χρήματα,
πλήρωνε, δῶσε διὰ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ αὐτό, λέγεται
πρὸς τὸν ζητοῦντα μεγάλην προῖκα ὑποψήφιον γαμβρὸν
ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης ἀπαιτοῦντος νὰ ἔχῃ ἐξίσου
καὶ ὁ γαμβρὸς περιουσίαν) Θήρ. Τὸ βρόδῃσε (ἐνν. τὸ μοι-
ρολόγι, ἤρχισε νὰ μοιρολογῇ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Βρόντα
το (ἐνν. τὸ τραγούδι ἢ τὸν χορὸν, δηλ. ἤρχισε νὰ τρα-
γουδᾷς ἢ νὰ χορεύῃς) Εὐβ. (Ἄκρ.) Τοῦ τοῖς βρόδῃσε (ἐνν.
τοῖς ξυλῆς, τὸν ἔδειρε) Σάμ. || Παροιμ.

Μὴ βροντήσης ξένη πόρτα, μὴ βροντήσ' ἡ κεφαλὴ σου
(ἐπὶ τῶν καταχρωμένων τὴν τιμὴν τῶν ἄλλων) Κάρπ.

Βρῆκε ὁ στραβὸς τὴν πόρτα κ' ὅλη μέρα τὴν ἐβρόντα
(ἐπὶ τῶν καταχρωμένων τὴν καλωσύνην τῶν ἄλλων) Αἰγιν.

2) Καταφέρω τι μετὰ βρόντου Ἄνδρ. (Κόρθ.) Ἦπ.
Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Στερελλ. Παρνασσ.) Χίος: Βροντᾷ
μέσ' 'ς τ' ἀφτὰ γροθῆς Κόρθ. Τοῦ βρόντηξα πέντ' ἔξι
σβερεκῆς Παρνασσ. Τοῦ βροντᾷ ὁ παππᾶς τὸ θυμιατὸ 'ς τὸ
κεφάλι Χίος Τοῦ βρόδῃσε μία μὲ τὸ δουφέκι καὶ τὸν
ἄφηκε 'ς τὸ δόπο Κίτ. Μάν. || Ἄσμ.

Μὰ μπαταριά τοὺς βρόντησε, μὰ μπαταριά τοὺς ἔχει,
γλόμις ἡ θάλασσα πανγιά. ἀντέννες καὶ κατάρτια

Ἦπ. β) Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι Μακεδ.: Ἄσμ.

Κ' ἂν τοὺς βροντηῇσοι γιερά, τοῦ πήραμι τοῦ Πράβι.

3) Ρίπτω, καταρρίπτω τι μετὰ βρόντου Α.Ρουμελ.
(Σωζόπ.) Εὐβ. (Ἄκρ.) Ἦπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν. Μέτρ.
Σαρεκκλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Κίτ. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Δεσφ. Παρνασσ.)
Χίος.—ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κὶ ἀντίλογ. 135—Λεξ. Βλαστ.
511: Θὰ σ' ἀρπάξουν, ξιφταλάισμα, κὶ θὰ οἱ βροντηῇξουν 'π'
καταῇ νὰ σκάης σὰ δ'λούμ' (ξιφταλάισμα = κακομοίρικο)
Ἄκρ. Νὰ μὴ τὰ σβροντηῇς ἄλλα 'δῶ κ' ἄλλα ἰκεῖ Ζα-
γόρ. Ἄρκεψε νὰ τὸν βροντηῇ 'ς τὴ γῆ Σαρεκκλ. Θὰ ζὲ
βροδῇσον χάμου νὰ σκάσης σὰ γαρπούζι Κίτ. Μάν. Τὸ
ἄλογο τὸν εἶχε βροντηῇξει μὰ μέρα καταγῆς καὶ πῆγε νὰ
τὸνε σκοτώσῃ ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἂν. Ἦσπασε τὸ κλαδί
καὶ βροδῇχτηκα κάτω Ἀπύρανθ. Τὸ νοῦ σου νὰ μὴ βρον-
τηχῇς Καλάβρυτ. || Φρ. Τὰ βρόντησε χάμω (παρητήθη τοῦ
ἔργου) Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἂν. || Αἰνιγμ.

Ἀπουπάν' ἀπ' τὴ Βλαχιά κατεβαίνει μὰ κυρία,
πέντε δοῦλοι τὴν κρατοῦνε κὶ 'ς τὴ γῆ τὴνε βροδοῦνε
(ἡ μύξα) Σωζόπ. || Ἄσμ.

Κ' ὁ Λεπενζώτης παλαβὸς ἀπ' τὰ μαλλὰ τὴν πιάνει,
'ς τὴ γῆ τὴνε βροντάει

Μακεδ.

Ἐχω δάσκαλο κακὸ καὶ δασκάλισσα κακὴ,

ποῦ μὲ δέρν' καὶ μὲ χτυπάει καὶ 'ς τὸν τοῖχο μὲ βροντάει
Πήλ. β) Ἀφανίζω, ἐξαφανίζω, καταστρέφω Στερελλ.
(Δεσφ.): Τὰ βρόντ'ξε σὺ τόπους τὰ πράματα (ὁ τόπος δὲν
τὰ σηκώνει τὰ πρόβατα, τὰ ψόφησε).

Γ) Μετοχ. 1) Ὁ ὑπὸ ἀστραπῆς καεῖς Ἀπουλ.
Φούλα βροντημ-μένα (φούλα = ξύλα) 2) Ὁ προσβεβλη-
μένος ὑπὸ ἀνιάτου νοσήματος, φιλάσθενος, ἀσθενικὸς Εὐβ.

(Ἄκρ.): Σὰ βροντ'σμένον εἶναι αὐτὸ τὸν πιδί, δὲ σών' νὰ πάρ' ἀπάνον τ'. Ἡ μετοχ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τόπον Βροντημένη Καλαβρ. (Μπόβ.) Βροντισμένη Ἡπ.

βροντωαστράφτω ΦΠανᾶ Λυρικ. 38.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ ἀστράφτω.

Βροντῶ καὶ ἀστράφτω: Ποίημ.

Κε δταν ἔβλεπε πῶς ξένο βροντωάστραφτε κανόνι . . . μέσ' ἑς τὰ μαῦρα ἔπεφτε πάλι καὶ βογγοῦσε μὲ καημό.

βροντωβόλημα τό, Λεξ. Πρω.Δημητρ. βροδωβό-
λημα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωβολῶ.

1) Αἱ συνεχεῖς βρονταὶ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἄκουα τὸ βροδωβόλημα ὅλη τὴ νύχτα πόχάλα ὁ κόσμος (πόχάλα= ποῦ χαλνοῦσε). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντολασιό. 2) Συνεχῆς καὶ ἰσχυρὸς κρότος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Πρω.Δημητρ.: Ἄκούω βροδωβόλημα ἑς τὴ δόρτα Κίτ. Μάν.

βροντωβολῶ ΕΦραντζεσκ. Ἀριάδν. 74 LRoussel Grammaire 320—Λεξ. Δημητρ. βροντωβολάω Πελοπν. (Μάν.) βροδωβολῶ Κρήτ. βροδωβολοῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ.

1) Βροντῶ συνεχῶς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Δημητρ.: Ὅλη τὴ νύχτα βροντωβόλαε ὁ Θεὸς ποῦ ἔλεγε πῶς θὰ κἀνῃ τὸν κατακλυσμὸ Μάν. Θὰ βρέξῃ, βροντωβολᾷ Κίτ. Μάν. 2) Παράγω συνεχῶς ἰσχυροὺς κρότους, συνεχῶς κτυπῶ δυνατὰ Κρήτ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—ΕΦραντζεσκ. ἔνθ' ἄν. LRoussel ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Δημητρ.: Μὴ βροδωβολᾷς τὴ δόρτα, γιὰτὶ κοιμᾶται τὸ παιδί Κίτ. Μάν. || Ποίημ.

Καὶ ἡ φωνὴ βροντωβολᾷ καὶ ἄνεμος οὐρουρίζει ΕΦραντζεσκ. ἔνθ' ἄν.

βροντωβουτίζω Πελοπν. (Μεσσ.)—ΚΜαρίν. ἐν Ν'Εστ. 1,867.

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ βουτίζω.

Ἀντιβῶ, ἀντηχῶ ἔνθ' ἄν.: Θὰ βροντωβουτίζουν οἱ γεματιῆς ἀπ' τῶν κοπάνων τὰ χτυπήματα ΚΜαρίν. ἔνθ' ἄν.

βροντωβούλημα τό, ἀμάρτ. βροδωβούλημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντοβουλῶ, παρ' ὃ καὶ βροντωβου-
λίζω.

Τὸ τελείως κρημνισμένον, ἐρειπωμένον καὶ ἐγκαταλε-
λειμμένον οἰκοδόμημα ἢ κτῆμα: Ἐφύασι γαί τ' ἀφήσασι
κ' εἰνῆσα βροδωβουλίματα (εἰνῆσα=ἔγιναν).

βροντωβουλῶ ἀμάρτ. βροδωβουλῶ Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) βροδωβουλίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ βουλῶ.

Κατακρημνίζω: Ἐβροδωβούλισεν ὁ τράφος πέρα καὶ
πέρα.

βροντωκαβαλλικεύω Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ καβαλλικεύω.

Ἐλαύνων τὸν ἵππον ὀρμητικῶς παράγω κρότον βρον-
τώδη: Ἄσμ.

Βροντωκροτεῖ, βροντωκροτεῖ τὸ μαῦρο του,
βροντωκαβαλλικεύει καὶ τὴν χαιρετᾷ.

βροντωκολιάζω Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαῖα Ἡλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.

Ρίπτω τινὰ ἰσχυρῶς κατὰ γῆς, ὥστε νὰ κτυπήσουν οἱ

γλουτοὶ του: Ἄν σὲ πιάσω ἑς τὰ χέρια μου, θὰ σὲ βρον-
τωκολιάσω Ἀχαῖα.

βροντωκόλιασμα τό, Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκολιάζω.

Σφοδρὸν τίναγμα ὥστε νὰ προκληθῇ κτύπημα τῶν
γλουτῶν: Τοῦ ἄκαμε γιερὸ βροντωκόλιασμα.

βροντωκοπανοῦσα ἡ, ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. βροδω-
κοπανοῦσα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκοπανῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνῶν 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ βροντωῦσα, ἡ ἰσχυρὸν κρότον παράγουσα: Ἄσμ.
Ἀκούν δὴ δόρτα καὶ βροδᾷ δὴ βροδωκοπανοῦσα.

βροντωκοπανῶ ἀμάρτ. βροντωκοπανάω Πελοπν.
(Μάν.) βροδωκοπανῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) βροντου-
κοπανάου Εὔβ. (Ἄκρ.) βροδωκοπανοῦ Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) βροντωκοπανίζω Εὔβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῶν ρ. βροντῶ καὶ κοπανῶ, παρ' ὃ καὶ κο-
πανίζω.

1) Κρούω ἰσχυρῶς Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὔβ. (Κύμ.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Βροδωκοπανᾷ τὴ δόρτα Κίτ. Μάν.
|| Ἄσμ.

Ἀκούν τὴν πόρτα νὰ βροντᾷ, νὰ βροντωκοπανίζῃ
Κύμ. 2) Καταρρίπτω τι μὲ ὀρμὴν Εὔβ. (Ἄκρ.): Θὰ σὶ
πιάσου, καλόιρου, καὶ θὰ σὶ βροντουκοπουνησοῦν π' καταῇ
νὰ σκάης σὰ δού ροίδου (καλόιρου=καλόγερο, κακόμοιρο,
κακουρίζικο, π' καταῇ=ἀπὸ καταγῆς, καταγῆς) Ἀκρ.

βροντωκόπημα τό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)—Λεξ. Πρω.
Δημητρ. βροδωκόπημα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκοπῶ.

Συνεχῆς καὶ ἰσχυρὸν κτύπημα ἔνθ' ἄν.: Ἐπάαινε τὸ
βροδωκόπημά του ὅλο τὸ μεσημέρι καὶ δὲ μ' ἀφηκε νὰ
κύφου (νὰ κοιμηθῶ) Κίτ. Μάν. Συνών. βροντωκόπι 2.

βροντωκόπι τό, Λεξ. Δημητρ. βροδωκόπι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντωκοπῶ.

1) Ἀλλεπάλληλοι βρονταὶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἄσμ.
Ἐρχίνησε νὰ τὴ τζιῖδᾷ, θέλει ὁ Θεὸς καὶ ἀστράφτει,
ἐρχίνησε νὰ τὴ φιλῇ καὶ ἀρχίζει βροδωκόπι.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. βροντολασιό. 2) Βροντωκόπημα,
ὁ ἰδ., Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)—Λεξ. Δημητρ.: Δὲ δοροῦ
ν' ἀκού' τὸ βροδωκόπι του δίπλα ἑς τὸ σπίτι Κίτ. Μάν.

βροντωκοπῶ πολλαχ. βροδωκοπάω Ζάκ. Πελοπν.
(Μάν.) βροντουκοπαῶν βόρ. ἰδιώμ. βροδωκοποῦ Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βροντῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-κοπῶ.

1) Βροντῶ κατ' ἐπανάληψιν Ἡπ. (Πάργ.) Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.)—ΙΠολυλ. Διηγ. 86 ΔΣολωμ. 243 ΑΠροβελ.
Ποιήμ. 1,234, Διπλῇ Ζωῇ 110.: Πάμε νὰ φύγωμε, βροδω-
κοπᾷ ποῦ θὰ κάμῃ νερὸ μὲ τὸ τουλούμι Κίτ. Μάν. Ἄκουσε
τὴν καρδιά της ὅπου βροντωκοποῦσε ΙΠολυλ. ἔνθ' ἄν.
|| Ἄσμ.

Βροντωκοπᾷν οἱ κανονεῖς, γίνετ' ἡ μέρα νύχτα
Πάργ. || Ποίημ.

Μόνε σφοδρὰ βροντωκοποῦν τ' ἀρματωμένα στήθη
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

Ἄς τὸ σιδερένιο του κορμὶ βροντωκοποῦνε τ' ἀρματά του
ΑΠροβελ. Ποιήμ. ἔνθ' ἄν. Καὶ μετβ. πολλαχ.: Βροδω-

